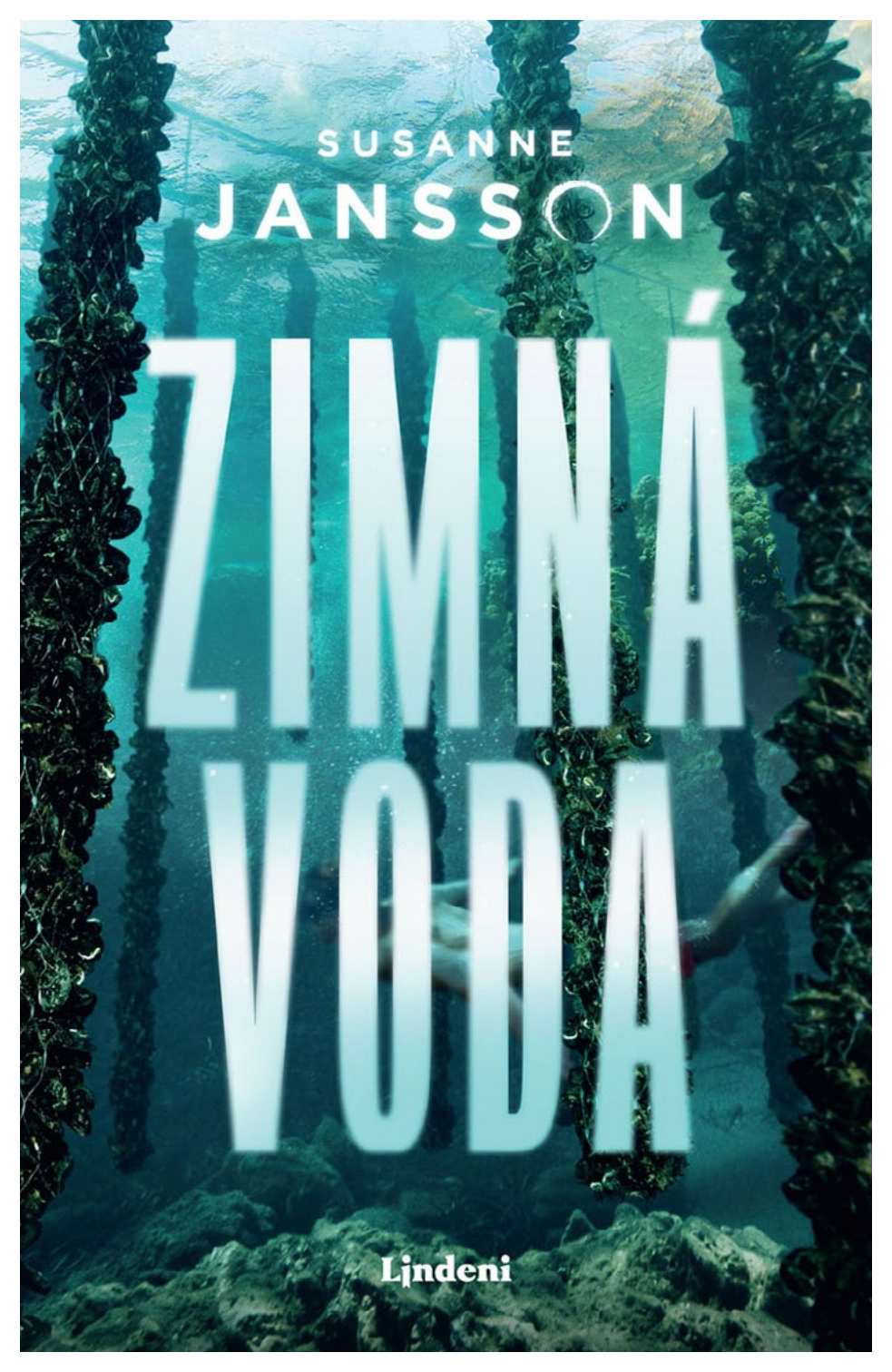

An underwater photograph showing a person swimming through a narrow, vertical passage. The passage is formed by two thick, dark, seaweed-covered pillars. The water is a deep blue-green, and the lighting creates a dramatic, ethereal atmosphere. The person is seen from the side, swimming towards the right. The overall composition is vertical, matching the text layout.

SUSANNE
JANSSON

ZIMNÁ VODA

Ljndeni

Zimná voda

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Susanne Jansson

Zimná voda – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

SUSANNE
JANSSON

ZIMNÁ VODA

Ljndeni

*Nečakaj dlhšie.
Ponor sa do oceánu,
odovzdaj sa mu, nech sa more stane tebou.*

Jalal Al-din Rumi (1207 – 1273)

PROLÓG

Obloha nad morom. Rozľahlá, nekonečná.

Neustále mení svoju podobu.

Ťažká, sivastá, ale aj belasá, bezstarostná, tu a tam popretkávaná úzkymi bielymi pásmi oblakov. Ako hodvábný papier pôvabne presvietená oslnivou zlatistou žiarou. Občas mĺkva a oceľovosivá, inokedy hrozivo blýskajúca a divoko burácajúca.

Ako sa len klenula ponad mäkké skaliská po tisícročia obrusované pevninským ľadovcom, čnela ponad zem dominujúc nad celým svetom.

Formovala sa, zanikala a opäť sa objavila v nepredvídateľných podobách.

Bola tam odjakživa. Obloha.

A voda.

A skaly.

A to bolo všetko.

A potom sa tam objavili ľudia. Malí ľudia, ktorí prišli a postavili si svoje obydlia na drsnej, nehostinnej pevnine, aby sa živilí rybolovom. Bolo to pred mnohými, mnohými rokmi, keď more brázdili také obrovské húfy sledov, že by sa po ich chrbtoch mohli prechádzať pomedzi ostrovy. Nikdy predtým nič podobné nevideli. Hovorilo sa, že je tam viac sledov než vody.

Ludia osídlili tamojšie ostrovy a pravidelne sa vydávali na more, zakúsiac každú z mnohých tvárí oblohy. A občas – v skutočnosti vôbec nie zriedka – vo vode skončilo nejaké telo. Udalosť celkom zanedbateľná a nepodstatná. Iste, možno nie pre ľudí, ale bez pochyb pre vodu a celkom určite pre oblohu. Možno sa ozvali výkriky, ozvena mena, ktorá sa stratila vo vetre. Volanie z brehu alebo z lode nesúce sa po hladine.

Zavše, najmä v zime, keď sa more zdalo tmavšie a hlbšie, šepkalo sa o iných výkrikoch. O volaniach, ktoré prichádzali od mora, volaniach hravých a lákavých, smerujúcich k pevnine.

Možno to však boli povery.

Možno to bol len vietor.

1

Slnko veselo žiarilo vysoko na oblohe a sálajúce pásy lúčov sa lámali o vodnú hladinu. Lampička na jeho čele začínala blikotať a slabnúť, čoskoro bude musieť vymeniť baterky. Nič to, aj tak už bol takmer hotový.

Martin pohľadom kĺzal po dlhých zberných lanách obrastených riasami a mušľami, pripomínajúcich stĺpora-die v tmavej morskej záhrade. Po chvíli konečne doplával k poslednej kotve a niekoľkokrát silno potiahol za lano, aby sa uistil, že stále pevne drží. Vyzeralo neporušené, nikde ani náznak poškodenia.

Zdalo sa, že všetko je v poriadku.

Obrátil sa, kopol plutvami a zamieril k lanu, ktoré spočívalo na dne a spájalo sústavu zberných lán, priviazanú na jeho jednom konci, s pobrežným mólom na druhom. Začínalo mu byť poriadne zima, ruky a chrbát si už necítil hodnú chvíľu, no teraz mu už trpol celý trup. Bol premrznutý na kosť a tuhý ako kus mŕtveho mäsa.

O tomto čase, v januári, sa toho v mori veľa nedialo. Sem-tam zahliadol malého, osamelého kraba, ktorý sa pred ním rýchlo ukryl v piesku, alebo platesu, ktorá nehybne spočívala na dne a čakala na lepšie časy, no väčšinou bola taká zima, žeorský život celkom utíchol.

Neskorá jeseň a prvé týždne zimy však boli celkom iné. V období, keď už letné riasy celkom zmizli, no skôr než prišiel skutočný mráz a voda bola priesvitne jasná, život v hĺbinách naplno pulzoval.

A práve vtedy, keď obloha stemnela a lejak, prehánky a búrky bičovali krajinu, vtedy sa najradšej pohrúžil do ticha a pokoja, ktoré vládli pod hladinou. Vtedy sa do vody ponáral len tak pre radosť.

Bola to preňho najlepšia forma odpočinku. Bez tiaže splývať v mori a objavovať svet kúsok po kúsku, len do tej miery, kam dosiahlo svetlo baterky. Všetko ostatné zmizlo. Ten pocit bol jedinečný a nedal sa porovnať s potápaním v tropických vodách s viditeľnosťou dvadsať metrov každým smerom. Tu vládla tma, blízkosť a dôležitý bol každý detail.

Najbližšie pri hladine plávali medúzy a malé, priesvitné rebrovky, ktoré žiarili v pestrofarebných odleskoch, keď na ne zasvietil baterkou. A aj prhlivé tanierovky s hrozivými metrovými chápadlami, zdravé a silné, celkom vo svojom živle, na rozdiel od polomŕtvych, potrhaných chúdeniec, ktoré obvykle vídať v lete na pláži. Musel si na ne dávať dobrý pozor. Dobré sa pamätal, ako sa mu raz chápadlá zachytili o dýchací regulátor a vrchná pera mu tak napuchla, že by ho ani vlastná mama nespoznala.

V temných hĺbinách sa mu ukázali bytosti, ktoré by v slnečnom svetle nikdy nevidel. Malé chobotničky, ktoré menili farbu, keď sa cítili ohrozené, homáre, ktoré povyliezali zo svojich úkrytov, krevety, raky pustovníky, či kraby schopné vytvoriť si dokonalú kamufláž. Vedeli sa pred jeho zrakom šikovne skrývať a musel dávať dobrý pozor na každú pohyb či odraz svetla jeho baterky v malých čiernych očkách.

Plával pod hladinou, pohľadom sledoval stenu z koralov a fúzonôžok, keď ho odrazu premkol pocit, že ho čosi pozoruje. Obrátil sa a zbadal veľkú bielo-modrú medúzu. Vznášala sa pred ním a vyzerala ako duch, alebo prerastený šampiňón, či ako atómový hrieb.

Vtedy si uvedomil, že nie je jediný, kto tu pozoruje okolie. Zo všetkých strán ho sledovali organizmy, ktoré okolo neho preplávali, alebo ležali ukryté pod kameňmi či v piesku, a ktorým sa podarilo schovať sa pred jeho zrakom a svetlom jeho baterky.

Kužeľ svetla spočinul na stene móla.

Stačilo párkrát kopnúť nohami a bol pri brehu. Pomaly vyplával na hladinu a chytil sa rebríka. Vyzul si plutvy, vyhodil ich na mólo a vyliezol po rebríku. Bol pevný a kvalitný, investoval niekoľko tisícok, aby uniesol celú jeho váhu, keď mal na sebe plný výstroj.

Vybral si z úst regulátor, uvoľnil všetky hadičky, zložil si tlakovú fľašu a celý výstroj naložil na ručný vozík čakajúci na brehu. Potom ho chytil za rúčky a ťažkými krokmi ho tlačil smerom k svojmu pickupu. Celé telo mal stuhnuté a cítil sa asi tak agilne ako korytnačka na chrbte.

Vyzliekol si neoprén, naložil výstroj do auta, vykašľal chlad z pľúc a zviezol sa na preliačené sedadlo vodiča. Zapol motor, nalial si kávu z termosky, horúcu šálku zovrel oboma rukami a nechal ich pomaly rozmrzáť.

Zdalo sa, že všetko je v poriadku.

Už sa to skončilo a odteraz bude všetko tak, ako má byť.
Aspoň sa tomu snažil uveriť.

O pätnásť minút Martin belavými hánkami zovrel volant a vyšiel na cestu.

Keď opustil rybársku kôľňu a prešiel krížom cez pozemok patriaci bratom, nikde nevidel ani nohy.

Žiadne nepriateľské pohľady, aspoň si žiadne nevšimol. Napriek tomu ich však cítil, prebodávali ho z každej strany. Prichádzali z domu, zo stodoly, z každého stroja nehybne stojaceho na parkovisku.

Tie ich pohľady, pohľady plné potláčaného hnevu.

Vedel, že tam sú. Dnes ich síce nevidel, no boli tam.

Premýšľal, čo všetko by mohli s Adamom podniknúť počas tých troch dní, keď spolu budú sami. Možno by si v sobotu mohli urobiť výlet do Göteborgu a navštíviť Slottskogenskú zoo. To by sa Adamovi páčilo, najmä keby so sebou zobrali aj jeho kamaráta Vilgota. Zajtra mal v každom prípade v pláne dať do poriadku kôľňu a záhradu. Malo byť pár stupňov pod nulou a oblačno. Krásne počasie ho teda nečakalo, no vždy lepšie ako snehová búrka, ktorá sa naposledy prehnala krajinou, zasypala cesty a odrezala ich od sveta, takže celý víkend strávili zavretí doma. Zajtra, keď Alexandra s Nellie odídu, vezme Adama k vode a strávia spolu pokojný, príjemný deň.

O dvadsať minút neskôr odbočil na štrkovú príjazdovú cestu vedúcu k budove škôlky. Stála na brehu mora, len kúsok od pláže a vždy keď ju zbadal, premklo ho znepokojenie nad tým, čo všetko by sa mohlo stať, no pochmúrne obavy rýchlo vystriedala myšlienka, že je to najkrajšia škôlka v celom Švédsku. Občas mu napadlo, že nekonečná príroda, večnosť, ktorej boli tieto deti denno-denne súčasťou, z nich určitým spôsobom musia spraviť dobrých ľudí, aj keď vzápätí sám seba presviedčal, že je to hlúposť.

Deti sedeli na pákoch rozmiestnených do štvorca okolo ohniska a opekali si klobásky. Martin zaparkoval a pohľadom hľadal svojho syna. Napokon zbadal známy modrý overal a plavú šticu. Chvíľu zostal nehybne sedieť v aute

a hľadel na Adama, ktorý si ho zatiaľ nevšimol. Práve teraz žil vo svojom vlastnom svete, vo svete, ktorý sa mu otvoril, keď nebol so svojimi rodičmi. Bolo fascinujúce, úžasné a trochu desivé sledovať, že dokáže existovať aj bez nich. Teraz si do úst vložil posledný kúsok klobásky, vzal si obrúsok a utrel si ústa.

Rozkošné, namosúrené ústočka, okrúhle, mäkké líca. Oči všetkému otvorené dokorán až do momentu, kým nezaregistrovali niečo, na čo neboli zvyknuté, alebo niečo, čo sa im nepáčilo. Väčšinou sa to týkalo Mulleho, jeho handrovej bábiky. Napríklad, keď ho zabudli doma a nemohli sa poňho vrátiť, alebo keď sa Mulle nepekne zachoval k inej bábike, či plyšovému macíkovi a neuvedomil si, že sa má ospravedlniť. Všetky trápenia a radosti v jeho živote sa takmer vždy točili okolo jeho hračiek.

Martin posunul sedadlo dozadu a vyzliekol si teplé funkčné spodky. Potom si natiahol džínsy, obliekol si tričko a vystúpil z auta. Keď zabuchol dvere, Adam zdvihol zrak.

„Ocko!“ zvolal, vstal a s vystretými rúčkami sa rozbehol k Martinovi.

„Ahoj, synček,“ odvetil Martin s úsmevom a kľakol si k nemu.

Spojili sa v dlhom objatí voňajúcom po opečenej klobáske a Martin cítil, ako sa všetok nepokoj rozplynul a napokon celkom zmizol.

„Bež si sadnúť do auta. Ja ti zatiaľ zabehnem po veci a poviem, že zajtra neprídeš.“

Keď vyšli na diaľnicu, začalo sa stmievať. Adam sedel tvárou k Martinovi v obrátenej detskej sedačke a snažil sa poskladať papierové lietadielko. Ozvalo sa pípnutie esemesky.

Kúpiš cestou pukance? Napísala Alexandra a pripojila veľké srdiečko.

Martin sa usmial a poslal jej bozkávajúceho smajlíka.

Malé potraviny stáli hneď pri ceste a väčšinu zákazníkov tvorili obyvatelia mestečka Henán, ktorí sa chceli vyhnúť preplnenému supermarketu v centre. Ponúkali prevažne základný tovar a v jednom kúte stál automat na kávu spolu so stolíkom a niekoľkými stoličkami.

Vždy sa tu našiel niekto, s kým sa dalo prehodiť zopár slov. Preberali sa najmä výsledky dostihov a futbalových zápasov a práve pri tomto stolíku zvykol Adam sedávať a čakať na otca. Občas mu nejaká milá pani alebo deduško darovali lízanku či karamelku.

„Počkaj tu, hneď prídem,“ prikázal Martin a sledoval, ako sa Adam bez slova obrátil a rozbehol sa k svojmu zvyčajnému miestu na prútenej stoličke. Martin rýchlo pokladal svoj nákup do košíka a zamieril k pokladni.

Postavil sa do radu a vrhol pohľad k Adamovi, ktorý stále sedel na svojej stoličke s Lisou na kolenách. Lisa, malý pekinský palácový psík, patrila staršej panej, ktorú tu občas stretli. Martin sa usmial a v duchu si povzdychol. Vedel totiž, čo bude nasledovať. Adam nebude celý víkend hovoriť o ničom inom len o Lise. Akú má jemnú sršť, ako rád sa s ňou hrá. Nemohli by aj jemu kúpiť takého psíka? Ak áno, tak kedy? Na štvrté narodeniny? Alebo keď oslávi piate? Mohol by mu potom sám vybrať meno?

Keď Martin dokončil nákup, Lisa už bola na ceste domov a nahradila ju škatuľka s cukríkmi.

„Pozri, čo mám!“ zvolal Adam spokojne a zahrkal papierovou škatuľkou.

Za Adamom sedel obézny šesťdesiatnik v teplákovvej súprave. Martin ho tu nikdy predtým nevidel. Muž sa oprel o paličku, žmurkol naňho a chrapľavým hlasom vyriekol: „Doprajte mu, veď víkend je už za dverami.“

Keď sa Martin s Adamom vrátili domov, Alexandra sedela na kuchynskej lavici s Nellie v náručí a triedila poštu. Popoludňajšie šero nahradilo svetlo nástennej lampy a dvoch zapálených sviečok. Z rádia zneli správy a kuchyňou sa niesla vôňa parmezánu. Na sporáku stál hrniec plný rizota.

„Nebodaj si...?“ Martin prekvapene zvolal.

„Nemusiš sa tváriť tak šokovane,“ odfrkla naoko dotknutá Alexandra.

Martin si vyzliekol bundu a zavesil ju do chodby, zatiaľ čo Adam sa rozbehol k mame, objal ju a pochválil sa papierovým lietadielkom a cukríkmi.

„Vieš, čo sme si povedali o cukríkoch,“ zašomrala Alexandra, ktorej výchovné metódy boli podstatne prísnejšie než Martinove.

„Dostal som ich od jedného uja.“

„Sladkosti sa smú jesť len v sobotu.“

„Kedy bude sobota?“

„Pozajtra.“

„Ale potom ich všetky zjem,“ odvetil víťazoslávne. Vzápätí pokrčil obočie a pozrel na svoju sestru, ktorá zaspala Alexandre na prsiach.

„Nellie spí,“ vyhlásil a pohladkal ju po líci.

„Áno, máš pravdu,“ zašepkala Alexandra. „Ale teraz ju nebuď.“

Alexandra vstala a vložila dcérku do starej kolísky, ktorá stála v kúte kuchyne. Spával v nej už Martinov otec a neskôr aj Martin.

Vrátila sa k Adamovi posadila si ho na kolená. Martin sa k nej naklonil a pobožkal ju na ústa.

„Ako to šlo?“ spýtala sa.

Martin v jej hlase začul úzkosť. Podišiel k chladničke a spýtal sa: „Dáš si pivo?“

„Rada,“ odvetila Alexandra. „V televízii vraveli, že pivo je pre dojčiacie matky mimoriadne prospešné.“

„Naozaj?“ Martin prekvapene zdvihol obočie.

„Ale možno som len zle počula,“ pokrčila plecami s nevinným výrazom v tvári.

Martin nalial penivý porter do dvoch vysokých pohárov a jeden pred ňu postavil na stôl. Potom sa posadil na stoličku oproti. Zahľadel sa von oknom a sledoval ružový západ slnka, ktorý rozžiaril večernú oblohu. Napriek Alexandrinmu veselému tónu cítil, že je napätá a čaká na odpoveď.

„Vyzerá to dobre,“ oznámil. „Nič podozrivé som ne našiel.“

Rukou si vošiel do tmavých, ježatých vlasov, zviezol sa po strnisku a zamyslene sa poškrabal po brade. Potom pokrútil hlavou.

„Myslím, že nie je dôvod robiť si starosti.“ Hlas mal jasný a pevný, akoby sa práve rozhodol, že svojim slovám verí. „Naozaj som presvedčený, že sa to skončilo.“

Alexandra zdvihla svoj pohár a ponorila pery do peny.

„Dúfam, že máš pravdu,“ odvetila.

Adaaaam. Adaaaaaam.

Martin sa pomaly prebúdzaľ. Ťahavé slabiky, ktoré spolu vyváraľ Adamovo meno postupne prenikali do jeho vedomia. Po chvíľi bol už celkom bdeľý.

Kričal niekto na Adama? Alebo sa mu to snívalo?

Náhle jeho sluch upútalo čosi iné. Z obývačky hneď vedľa spálne sa ozval známejší zvuk. Nezažal lampu, aby náhodou nezobudil Alexandru, opatrne položil nohy na vřzgajúcu drevenú podlahu a vstal z postele.

Adam stál pri nízkom okne za televízorom a hľadel na vodu. Nebolo to po prvý raz, čo ho takto v noci našiel.

Martin sa posadil na podlahu a trpezlivo čakal. Vždy, keď bol Adam námesačný, dali mu čas a nechali ho, nech sa preberie sám. Po chvíľi však Martin začal mať pocit, že to trvá akosi pridlho. Postavil sa, pozrel von na hladinu a potom na svojho syna.

Vyzeral taký osamelý, taký bezbranný. Pyžamo, ktoré si našiel na Vianoce pod stromčekom, bolo o číslo väčšie. Nohavice mu skĺzli z brucha a zakryli mu chodidlá a košieľka mu padala z ramena. Mesačné lúče mu svietili priamo do tváre, ligotali sa ako perleť na bledej pleti. Prázdne oči upieral na jediný bod kdesi v diaľke.

„Ahoj,“ zvolal odrazu takým jasným a čistým hlasom, že Martinovi takmer vyhrkli slzy z očí. Akoby ten zvuk pochádzal z iného sveta.

„Ešte nie,“ pokračoval Adam. „Ale čoskoro. Čoskoro prídem.“

Potom opäť zavládlo dlhé ticho.

Martin mlčky stál a hľadel na syna. Po chrbte mu prebehli zimomriavky. Toto Adam doteraz nikdy neurobil. Doposiaľ sa námesačný s nikým nezhováral.

Potom sa Adam vrátil do svojej izby, vliezol do postele a nerušene spal ďalej. Martin na okamih zaváhal. Napokon však odolal pokušeniu zobudiť ho. S Alexandrou sa dohodli, že to nebudú robiť. Vedeli, že otázka či námesačníka budiť, alebo nie, je kontroverzná téma, no keďže sa Adamovi počas jeho nočných prechádzok po dome nikdy nič nestalo, nechali ho spať. Martin ho prikryl, zažal nočnú lampičku v tvare spiacej mačky a napokon sa aj on vrátil do postele. Trvalo dlho, kým sa mu opäť podarilo zaspať.

Adamova námesačnosť sa začala pred niekoľkými mesiacmi. Okamžite zavolali detskej lekárke, ktorá ich uistila, že u detí je to celkom bežný jav, ktorého spúšťačom mohla byť nejaká výnimočná udalosť. V podstate vraj išlo o stresovú reakciu, ktorá s najväčšou pravdepodobnosťou súvisí s narodením jeho malej sestričky. A vychovávateľky v škole rodičov ubezpečili, že Adam je bezstarostný a spokojný ako vždy a cíti sa tam dobre. Nezostávalo im teda nič iné, len sa s novovzniknutou situáciou zmieriť. Martin si vygooglil, že námesačnosť býva dedičná, a uvažoval, či aj on ako dieťa chodil v spánku. Na nič podobné si však nespomínal, no zaumienil si, že pri najbližšej príležitosti sa na to spýta svojich rodičov. A takisto aj Alexandry.

Martin sa zobudil o šiestej, keď už boli Alexandra s Nellie na odchode. Chystali sa spolu s Alexandrinou sestrou Monicou stráviť predĺžený víkend v Kodani. Rezervovali si hotelovú izbu a naplánovali si wellness procedúry. Išlo s nimi aj dievča z Monikinho susedstva, ktoré bolo skúsenou opatrovatelkou, aby sa Alexandra konečne mohla trochu uvoľniť a aby sa sestry mohli po dlhom čase v pokoji porozprávať a užiť si mesto.

Dostal teplý bozk na čelo a zacítil vôňu magnólií z parfumu, ktorý od neho dostala ako darček. Prstami jemne pohladil Nellino mäkké detské líce, keď mu ju Alexandra vložila do náručia. Mala naponáhlo a Martin nedostal príležitosť porozprávať jej o svojom nočnom zážitku. Vôbec mu to však neprekážalo, nechcel ju zbytočne znepokojovať a pokaziť jej výlet. Od Nellinho narodenia pred štyrmi mesiacmi mala s deťmi plné ruky práce a zaslúžila si stráviť príjemný, pokojný víkend.

„Dávajte si na seba pozor,“ zašepkal.

„Vy tiež,“ odvetila.

O hodinu neskôr vstal z postele, obliekol si župan, skontroloval Adama, ktorý stále spokojne spal, a zišiel po schodoch do kuchyne. Naplnil mokka kanvicu, postavil ju na sporák, do pohára si nalial grepový džús, obul si svoje staré obnosené dreváky a vyšiel von po noviny.

Za dverami stále vládla tma. Záhradu pokryla chladná ranná rosa a svitanie malo čochvíľa odhaliť výhľad na otvorené more za malým ostrovom a drobným skalnatým súostrovím. Prieliv Skagerrak, široký a divý, mali ako na dlani.

Chvíľu mlčky stál v žltej žiare kuchynského okna a užíval si pokoj a samotu. Cítil hlboké spojenie s celým ostrovom, morom, s týmto domom. Hoci ho počas detstva vy-

užívali len ako letnú chatu, odjakživa cítil, že toto je jeho pravý domov. V dobrom aj v zlom. Takmer všetky jeho spomienky z detstva sa viazali k tomuto miestu.

Od mora sa ozval tlmený hvizd bučiaka. Bola to tiesnivá pieseň a Martin chápal, prečo dávni predkovia verili, že zvuk pochádza od temných bytostí a zlovoľných duchov.

Trocha sa striasol a vrátil sa dnu.

*

Jeho rodičia dom kúpili tesne po svadbe ešte v sedemdesiatych rokoch za necelých osemdesiat tisíc korún. Chceli zostať v spojení s otcovým rodným krajom na ostrove Orust, vytvoriť si tu vlastné zázemie, miesto, kde by mohli v lete pestovať jahody, loviť ryby a kúpať sa v mori, a tak si našli dvojposchodový drevený dom s úžitkovou plochou šesťdesiatpäť metrov štvorcových, so zasklenou verandou a piatimi malými, no útulnými miestnosťami. Našli tu všetko, o čom snívajú. No čím boli starší, tým zriedkavejšie sa im chcelo opúšťať ich pohodlnú rozľahlú vilu v Uddevalle.

Po gymnáziu začal Martin študovať biológiu na univerzite v Göteborgu. Prenajal si malý byt vo štvrti Majorna, ktorý neskôr vďaka finančnej pomoci od rodičov odkúpil. Štúdium zamerané na teóriu ho však nebavilo a vzdal to už po prvom semestri. Našiel si prácu ako predavač v obchode so športovým vybavením na predmestí. Presviedčal sám seba, že je to len dočasné riešenie, kým nepríde na to, čo naozaj od života chce. Práca ho nijako zvlášť nebavila, no ani neubíjala. Skrátka, každé ráno vstal a šiel tam. Večery väčšinou trávil sám doma. Nočný

život ho veľmi nelákal a okrem toho v Göteborgu nemal veľa priateľov. Takmer každý víkend jazdil na Orust a užíval si pocit, že môže mať celý dom so záhradou sám pre seba. V detstve tu strávil všetky letá a školské prázdniny a len čo oslávil pätnáste narodeniny, prihlásil sa na kurz v potápačskej škole v Henåne. V priebehu nasledujúcich rokov absolvoval ďalšiu nadstavbu v podobe zdokonaľovacích a špecializovaných lekcí a napokon získal medzinárodne platný potápačský certifikát. Vďaka zamestnaneckej zľave v športovom obchode si mohol dovoliť vymeniť svoj pôvodný výstroj za profesionálny a či bolo leto, či zima, vždy keď zavítal na ostrov, nevynechal jedinou príležitosť ísť sa potápať. Jeho snom bolo našetriť si toľko peňazí, aby si mohol dovoliť cestovať a ponoriť sa do teplejších vôd.

Keď Martinovi ponúkli prácu na veľkej morskej farme na chov mušlí na Oruste, navrhol rodičom, že sa bude starať o ich letný dom, a spýtal sa, či by tam za odmenu nemohol bývať. Očividne im odľahlo, že si viac nemusia lámať hlavu s údržbou domu, a Martin dal okamžitú výpoveď.

So súhlasom rodičov a s peniazmi, ktoré utržil za predaj svojho jednoizbového bytu, postupne a uvážlivo zre-novoval celý dom. Nainštaloval elektrické vykurovanie, vymenil veľkú časť starého nábytku z päťdesiatych rokov v kuchyni, zrekonštruoval kúpeľňu, vybrúsil pôvodnú drevenú podlahu a všetky steny z borovicového dreva pre-maľoval na bielo. Keď domček prispôbil svojmu vkusu, zaľúbil sa doň ešte viac. Pôsobil čisto a sviežo, akoby začal opäť dýchať, akoby v ňom nezostalo nič staré.

V deň, keď sa do domu nasťahovala Alexandra, ovládol ho pocit, že získal všetko, čo si kedy prial. Plánovali si založiť rodinu a Martin začal uvažovať, že sám začne

s chovom mušlí, i keď zatiaľ len v malom. Trvalo to niekoľko rokov, no napokon sa aj tento sen stal skutočnosťou a spočiatku išlo všetko podľa jeho predstáv.

Po čase však prišli problémy.

Alexandru spoznal v jeden letný sobotný večer v akomsi penzióne s reštauráciou a živou hudbou, pár rokov po tom, čo sa usadil na ostrove. Po dlhom prehováraní súhlasil, že si s Robertom vyjde na pivo. Robert, ktorý na Oruste prežil celý život, bol jeho najlepší kamarát z detstva a jeden z mála ľudí, ktorým sa Martina občas podarilo dostať do spoločnosti. Po tom, čo sa oženil s Liou, však bolo príležitostí na spoločne strávený večer čoraz menej.

Alexandra ho oslovila ako prvá. Martin stál sám pri barovom pulte a popíjal Budweiser, keď sa pri ňom odrazu zjavila a pozvala ho do tanca.

Martin sa však ošíval, tanec nebol jeho silnou stránkou.

„Nebudeš tu predsa celú noc len tak stáť,“ presviedčala ho s úsmevom na perách. „Toto je tanečný podnik. Máš sa tu zabaviť a spoznať nových ľudí. No tak poď.“

Vytiahla ho na parket a keď sa dosýta vytancovali, sadli si za stôl, obaja len s pohárom koly. Alexandra sem totiž prišla autom. Robert sa zatiaľ rozprával s nejakými priateľmi na opačnom konci podniku, koniec koncov na ostrove poznal takmer každého. Martin sa s Alexandrou cítil dobre od prvej sekundy, hoci nízka, veselá blondínka bola jeho pravým opakom.

Keď sa v ten večer vrátil domov, bol zamilovaný až po uši. Z jej spoločnosti bol taký nadšený, že si sám pred sebou odmietal priznať, že ho zároveň trochu desila. S ľahkosťou s ňou dokázal komunikovať, rozprávať sa s ňou o sebe a o svojom živote, dotýkať sa jej. Skrátka všetko, čo

sa mu pri kontakte s inými zdalo neprirodzené a ťažkopádne, mu s ňou prišlo samozrejmé a jednoduché. Nezľakne sa a neutečie, keď spozná jeho pravú tvár? Alebo bol vari tento nový, bezprostredný Martin jeho skutočnou osobnosťou, ktorú sa Alexandre podarilo prebrať k životu?

Hoci mu už tiahlo na tridsiatku, nikdy nezažil naozajstný vzťah, nemal priateľku, s ktorou by to myslel vážne, s ktorou by si dokázal predstaviť prežiť zvyšok života. Ale odjakživa vedel, že chce mať deti. Veľa detí. Tým si bol istý. Z vlastnej skúsenosti vedel, aký vie byť život bez súrodencov osamelý a tichý.

Alexandra bola zamestnaná ako knihovníčka a pendlovala medzi Orustom, kde pracovala, a Göteborgom, kde vyrástla a momentálne žila s rodičmi. Do rodného domu sa vrátila po tom, čo ukončila niekoľkoročný vzťah s bývalým partnerom, politikom so Strany zelených.

Mala v sebe priamočiarosť a živočíšnosť, ktoré sa navzájom dopĺňali s Martinovou tichou, pokojnou povahou, ako voda tečúca po tvrdej, nepoddajnej skale. Vídali sa čoraz častejšie, sedávali spolu dlho do noci, počúvali jej vinylové platne a popíjali jeho whisky, spomínali na svoju minulosť a snívali o budúcnosti.

Po necelom polroku Alexandra otehotnela a nasťahovala sa k nemu.

*

Keď sa s novinami pod pazuchou vrátil dnu, Adam stál vo dverách s Mullem v náručí, triasol sa od zimy a hľadel naňho rozospátymi očami. Martin mu ako každé ráno venoval tuhé objatie a potom vošli dnu, rozpálili staré kachle a pustili sa do prípravy lievancov.

„Môžem si k nim dať čokoládový puding?“ spýtal sa Adam.

„Viem, že ho máš rád, ale žiadny doma nemáme. Zabudli sme ho včera kúpiť. Navyše by si ho aj tak nemal jesť každý deň. Napokon aj puding je sladkosť. A viac predsa, ako má zubný kaz rád čokoládu.“

„A zajtra?“

„Uvidíme. Ak budeme mať cestu okolo obchodu, možno sa zastavíme. Navyše zajtra je sobota, tak by som mohol prižmúriť oko.“

Sedeli za stolom a užívali si dlhé raňajky. Adam s džemom a kúskami lievancov vytváral na tanieri obrázky, zatiaľ čo Martin listoval v novinách a na pol ucha počúval správy. Potom naložil Adamovi na tanier ďalší lievanec.

„Ako si sa vyspal, Adam?“

Adam chvíľu premýšľal a napokon odvetil: „Dobre.“

„Takže to ste neboli vy s Mullem, kto v noci lietal po záhrade a poľoval na draka? Zdalo sa mi, že som počul erdžať tvojho koňa.“

Adam sa zachichotal a pokrútil hlavou. Hru na draka zbožňoval.

„Nie, v noci som spal.“

Veľké nástenné hodiny nad kuchynskou lavicou neúnavne tikali. Z chodby sa ozvalo zaklapnutie dvierok pre mačku a do kuchyne pomaly vošla sivá tigrovaná mačka s odmeraným, no zároveň neodbytným mraučaním. Adam zoskočil zo stoličky, prešiel k mačkinej miske a naplnil ju krmivom z konzervy.

„Nech sa páči, dobrú chuť,“ povedal a jemne mačku pohladil po chrbte, zatiaľ čo sa s mimoriadnym apetítom pustila do jedla.

„Ulovila si si v noci nejakú myš? Alebo dračie mláďa?“